

Tập Thơ
CHO BỒ CÂU TRẮNG HIỆN

NHẤT HẠNH

MỤC LỤC

Mùa Xuân Vô Ý
Múa Xuân Cũ
Đường Quê
Rừng Sa La
Vết Thương Nhân Loại
Anh Ấy Chết Sáng Nay
Bướm Bay Vườn Cải Hoa Vàng
Chân Dung
Chiến Tranh
Duy Thị Nhất Tâm
Đề Thiên Duyệt Thất
Đừng Biến Mảnh Vườn Xanh Thành...
Giao Cảm
Hãy Cầu Nguyện Cho Bóng Tối Thêm Sâu..
Hòa Bình
Hoa Mặt Trời
Lửa Đốt Em Tôi
Một Mũi Tên Rơi Hai Cờ Huyễn Tượng
Mùa Nhân Loại Mang Áo Mới
Nắng
Ngôi Sao Nhỏ
Princeton
Quán Tưởng
Ruột Đau Chín Khúc
Sài Gòn Ơi Đập Tan Đi Ảo Ảnh
Sáu Chiếc Chèo Tay
Sở Y
Thế Giới Chúng Ta
Tình Sách
Tổ Sâu Bé Nhỏ
Trầm Hương Tưởng Niệm
Trường Ca Avril
Về Với Em Bé Thơ Ngây
Vết Thương Nhân Loại
Vòng Tay Nhận Thức
Xin Cuối Đầu Đưa Về
Xóm Mới

Mùa xuân vô ý

*Đây một mùa Xuân thâm lặng tới
Để một mùa Đông thâm lặng đi
Chiều về sắc núi in quan tái
Tím ngắt trần gian hoa loạn ly
Nhè nhẹ vết thương thuần sắc máu
Buồn như hình ảnh của phân kỳ
Mùa Xuân vô ý đem hương thắm
Về chặn đường tôi. Mất lối đi !
Đau quá, hồn tôi tràn giá lạnh
Bơ vơ run rọt tiếng cầm ti
Lắng nghe trong gió mùa Xuân đến
Tràn ngập nhân gian vạn tiếng bi.
Chậm chậm sương mai vừa hé dậy
Gió đàn tâm sự ướt đôi mi
Chao ôi, bến nước thờ ơ quá
Một chuyến về, sau một chuyến đi !
Đường quê mấy ngả qua sông núi
Lặng lẽ cùng tôi nói những gì ?
Nghe chẳng Xuân ý ngàn phương dậy
Đang phổ lòng tôi khúc hận ly ?*

Mùa xuân cũ

*Xuân năm ấy, một mùa Xuân đẹp
Gió mang về khôn xiết hân hoan
Mây lành muôn hướng rộn ràng
Mưa rơi là cả ngọc vàng trên châu
Xuân năm ấy địa cầu rung động
Nhạc trời ngân, sức sống tung bừng
Bình minh vừa lại sáng trưng
Tiếng Tân già hát vọng từng trời cao
Xuân năm ấy hoa đào đẹp quá
Nở khắp nơi, xa lạ mặc lòng
Thuyền tiên nhẹ lướt dòng sông
Cánh hoa đào thắm rải cùng nước non
Trời đẹp lắm, hương xông ngào ngạt
Khắp trời Xuân tiếng hát trong thanh
Pháp âm huyền diệu thanh bình
Niềm vui Kỳ thọ, Thửu đình muôn xưa
Mùa Xuân ấy Đạo vừa chớm nở
Hoa Ưu đàm mấy thuở hóa sinh ?
Đạo màu chói rạng, anh linh
Sầu đau giải tỏa, bất bình tiêu tan
Tiếng chuông sớm hòa vang trong gió
Lan xa dần khắp ngõ hương thôn
Hồng chung vọng bến linh hồn
Thiết tha gọi những ai còn mê say
Trong nắng sớm ngàn cây rủ rỉ*

Niềm hân hoan, thanh khí nhẹ nhàng
Pháp tòa cao, tiếng ngọc vàng
Êm như tiếng suối nhẹ tràn cỏ lau
Xuân năm ấy muôn màu tươi sáng
Bước chân Người tỏa rạng uy nghi
Ca tỳ la, bóng từ bi
Bao trùm sông núi, đường đi ngạt ngào
Thường tháp thoáng trong hào quang ấy
Những bóng vàng qua lại thướt tha
Lâng lâng nguồn giải thoát ca
Bồ đề cây lá xum hòa tốt tươi
Xuân năm ấy nhìn trời xa thẳm
Đức Từ Bi gieo lấm nhân lành
Mùa Xuân đạo lý thanh bình
Mùa Xuân lợi lạc hữu tình, chúng sanh
Nhưng một độ, xây thành Tượng pháp
Mùa Xuân qua, từng tháp dựng lên
Hóa thân đã ẩn xa miền
Ngày ngày có kẻ đón thuyền chạy xuôi...
Rời khuất hẳn : đây đời mạt pháp
Chúng sinh linh dày đập lên nhau
Đau thương khắp cả năm châu
Tang thương dần chảy nhuộm màu máu pha
Mùa Đông đến, chan hòa lệ nóng
Tiếng sinh linh đồng vọng ngàn xa
Lấm khi mưa lạnh trắng tà
Bao hồn tử sĩ khóc òa chân mây...

*Hôm nay buồn quá không khuây
Nhớ mùa Xuân thắm đượm đầy nét thơ.*

Đường quê

*Đường quê đi mãi về vô tận
Thăm kín trong tôi gọi quốc hồn :
Hương lúa mùa thu, theo gió quyện
Mang về sầu muộn khóc cô thôn.
Gió mưa gọi rửa lòng hoa gạo
Trinh bạch hồn nhiên, giọt lệ buồn.
Rơi rơi theo gió, buồn cô quạnh
Hoa rụng. Âm thầm, hoa cô đơn...
Đâu xa tiếng gọi trời xa vắng
Một chuyến đò qua ngập lá vàng
Dân quê đâu khúc thanh bình cũ
Uất ức ngàn câu gọi khóc tàn ;
Nhà lá phát phơ xiêu cột đố
Một mùa trăng loạn, mấy cô đơn ?
Rung rung nếp gió mang trời lạnh
Khói lửa nghìn thu khóc bạo tàn
Phát phơ lau sậy đồng hoang vắng
Kiếp số thơ ngây, phận tử hờn
Ai thấy đời tươi trên lá thắm
Vườn cau xanh ngắt mộng quê hương ?
Hỡi ơi ! bao kẻ còn luân lạc
Chưa trở về nghe tiếng gọi đàn :*

Say trong ảo mộng phù hoa mãi
Nức nở phiếm đời rơi tiếng than !
Đường quê đi mãi trong vô tận
Thâm kín trong tôi gọi quốc hồn
Mùa lúa năm nay đầy hứa hẹn
Nước xanh nhuần thấm hạt muôn phương
Rau khoai xanh tốt trên nương cũ
Cờ bắp phát phơ tận cuối làng
Cô gái đồng quê về lối xóm
Tươi cười gánh cả một hoàng hôn
Tình yêu non nước về trên lá
Nhân loại mừng vui rộn nẻo đường
Hoa lòng trời đất vô cùng nhi
Mỗi một mùa Xuân lại nhả hương !

Rừng Sa La

Gió hiu hắt. Nắng vàng rơi, nhẹ lắm
Chiều lung linh trên huyền ảo núi rừng
Hoàng hôn về. Ánh sáng vẫn ngập ngừng
Chưa muốn tắt trên đồi cao. Chói lợi...
Đấng Thiện Thệ nhìn mây trời trôi nổi
Và mỉm cười : “Ta hãy ẩn hóa thân
Thu đã tàn. Theo với ánh tà dương
Ngưng hóa độ ta vẫn còn hóa độ”
Rừng thơm ngát. Hoa Sa La rục rỡ

Rừng toi bời dâng muôn sắc ngàn hương
Nước từ bi thấm nhuận vạn nẻo đường
Đến cây cỏ cũng đem lòng triu mến.
Thôi ta đi. Cuộc tương phùng hứa hẹn
Mùa xuân sau. Nay tạm ẩn hóa thân
Pháp thể kia là vô thượng tinh thân
Thể chất ấy là nhân duyên giả hợp.
ÔGiới và luật chính là thầy bất diệt
Của muôn đời. Trong mật pháp điều linh
Ta sẽ về dưới vạn thể, muôn hình
Để cứu độ cho trần gian nguy khổ.
Chúng tỳ khuru! Các người đừng luyến mộ
Thân vô thường như bọt nổi mưa sa
Giáo pháp kia, suối vi diệu, chan hòa
Là phép nhiệm để cứu đời tham trước.
Các người nhớ hãy tự mình thấp đuốc
Để cùng đi trong đêm tối mịt mù
Ánh từ quang là cả một nguồn thơ
Hãy chiếu dọi vào cõi đời tăm tối.

Đạo sáng ấy ta đã tìm sôi nổi
Trong bao năm khổ hạnh chốn thâm sơn
Chúng tỳ khuru nên thận trọng bảo tồn
Để hiện tại và tương lai chiếu sáng.
“Kìa thái dương trên đồi cao sắp lặn
Thôi ta đi”. Gió nấc như khóc than
Và không gian mất hết cả huy hoàng

*Cảm xúc quá, ta gạt thẳm giọt lệ.
Đến nay, mấy nghìn năm, bao thế hệ,
Đông lại về với gió núi mưa ngàn
Ai đã về trong trần gian máu lệ
Và hóa thân cứu muôn loại làm than ?*

Vết thương nhân loại

*Gió về hơi bắc căm căm lạnh
Chiều xuống nhanh chân phủ núi đồi
Ri ri thấm dần manh áo mỏng
Chát gì loang loảng. Máu ! trời ơi !
Vết thương nhân loại đã khơi mở
Trên chiếc tàn thân lấm bụi đời
Gió rét, chao ơi là buốt lạnh,
Lòng đau như cắt, lệ đầy voi.
Ai gây chi lắm niềm cay đắng
Vũ trụ cầu van đến nghẹn lời !
Sâu độc đã vào, hoa lá úa
Rồi đây vàng vố một chiều thôi
Ôi vết thương sâu lòng nhân loại
Thuốc thang tìm kiếm đã bao hồi ?
Đau quá, cạn khô dần huyết mạch
Đừng sâu thêm nữa hỡi người ơi.*

Anh ấy chết sáng nay

Viết cho Anton Cerbu

*Đi đâu ? mùa xuân sắp đến rồi
Anh không đợi nụ hoa đầu hé cánh.
Xác anh, ai chôn vùi đất lạnh ?
Đây là đâu ? vùng cô tịch hoang liêu ?
Có lẽ sáng nay tuyết rơi
Và điện thoại nơi nhà tôi vang động
Anh ra về, chúng tôi mang tiệc nuôi,
Và hồn trẻ thơ nao nao
Hai mắt anh còn đó
Và sự nghiệp
Và cuộc đời
Cho tôi thấy nẻo anh về quang đãng
Ngày mai trong khung trời sáng
Tôi sẽ về đốt hương
Nơi thư phòng cũ
Và tập hợp lại đàn trẻ con năm xưa
Chúng tôi sẽ cùng hát ca,
Bài ca phương Đông chói rạng
Cùng cất cao tiếng cười
Tươi như nắng sớm
Cho khói trầm lên
Ấm áp linh hồn anh.*

Bướm bay vườn cải hoa vàng

*Mười năm vườn xưa xanh tốt
Hai mươi năm nắng dọi lều tranh
Mẹ tôi gọi tôi về
Bên bếp nước rửa chân
Hơ tay trên bếp lửa hồng
Đợi cơm chiều khi màn đêm buông xuống.
Tôi không bao giờ khôn lớn
Kể gì mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm
Mới hôm qua đây, tôi thấy bướm bay từng đàn rộn rã
trong khu vườn cải hoa vàng
Mẹ và em còn đó
Gió chiều như hơi thở
Mơ gì một mảnh tương lai xa xôi ?
Gió mang tiếng ca. Ngày ra đi em dặn :
“Nếu ngày về thấy khung trời đổ nát,
thì tìm tôi trong tận đáy hồn anh”
Tôi đã về. Có tiếng hát ca, bàn tay trên liếp cửa
Hỏi rằng : “Có tôi hôm nay đây, tôi giúp được gì ?”
Gió thì thầm : em nên hát ca
Bởi vì hiện hữu nhiệm màu
Hãy là đóa hoa, hãy là nụ cười,
Hạnh phúc có bao giờ được dựng xây bằng vôi vữa gạch ?
Hãy thôi là nguồn khổ đau cho nhau
Tôi tìm em.*

*(Như đêm giông tố loạn cuồng
Rừng sâu đen tối
Những cành cây sờ soạng
Đợi ánh chớp lòe ngấn ngủi
Thấy cần được hiện hữu bên nhau, tìm nhau)
Em hãy là đóa hoa đứng yên bên hàng đậu
Hãy là nụ cười, là một phần của hiện hữu nhiệm màu.
Tôi đứng đây. Chúng ta không cần khởi hành
Quê hương chúng tôi đẹp như quê hương của tuổi thơ
Xin đừng ai xâm phạm – tôi vẫn còn hát ca.
Đầu còn gói trên thánh kinh, sáng nay tôi nghe xôn xao trong nắng mai vũ
trụ đang được những con ong vàng
siêng năng bắt đầu khởi công tạo dựng
Công trình xây dựng ngàn đời
Nhưng công trình, em xem, đã được ngàn đời hoàn tất
Bánh xe màu nhiệm chuyển hoai đưa chúng ta đi tới
Năm lấy tay tôi, em sẽ thấy chúng ta đã cùng có mặt tự ngàn xưa
trong hiện hữu nhiệm màu.
Tóc mẹ tôi còn xanh, và dài chấm gót
Áo em tôi phơi còn phất phơ bay trước đậu
Nắng sớm mùa thu
Tôi ở đây. Chính thực là vườn xưa
Những cây ổi trái chín thơm
Những lá bàng khô thắm
Đẹp
Rụng
Còn chạy chơi la cà trên sân gạch*

Tiếng hát văng bên sông
Những gánh rom thơm vàng óng ả
Trăng lên, quây quần trước ngõ
Vườn cải hoa vàng, chính mắt tôi vừa thấy sáng qua.
Tôi không ngủ mơ đâu,
Ngày hôm nay đẹp lắm, thật mà
Em không về chơi trò bắt tìm nơi quá khứ
Chúng mình còn đây, hôm nay, và ngày mai nữa,
Đến đây
Khi khát ta cùng uống ở một giếng nước thơm trong.
Ai nói cho em nghe rằng Thượng Đế đã bằng lòng
cho con người khổ đau đứng dậy hợp tác cùng người ?
Chúng ta đã từng nắm tay nhau từ muôn vạn kiếp,
Khổ đau vì không tự biết là lá là hoa
Em hát ca đi. Bông cúc cười theo em bên hàng đậu,
Đừng bắt chúng tôi nhúng hai tay vào vôi cát,
Những ngôi sao trời không bao giờ xây ngục thất cho chính mình.
Để cho chúng tôi hát ca. Để cho chúng tôi là những đóa hoa.
Chúng tôi đang ở trong cuộc đời –
mắt chúng tôi chứng minh cho điều ấy.
Bàn tay cũng là hoa. Đừng biến bàn tay em tôi thành dây chằng
Thành khớp răng cưa
Thành móc sắt.
Hiện hữu không kêu gọi tình thương.
Hiện hữu không cần ai phải thương ai
Nhưng em phải là em, là đóa hoa, là bình minh hát ca,
không dẫn đo suy tính

*Xin ghi vào đây một tâm ước nữa của tất cả chúng ta
Và xin vẫn nghe lời tôi như nghe suối reo, như nhìn trăng sáng
Em về, đưa Mẹ về cho tôi thăm
Cho tôi hát em nghe, để tóc em sẽ dài xanh như tóc Mẹ.*

Chân dung

*Gió sớm mai hồng lật những trang ngà
Tập thơ thời gian vô cùng dẹt bằng tơ lụa không gian,
đóng bìa xanh rình thăm
Những trang thơ mênh mang lòng đại dương bát ngát
Tôi tìm bài thơ chân dung Em, nét chữ lung linh sắc hoa màu lá
Trời cao đã cho đại dương sâu ngói sao đẹp nhất của mình
Muôn đời mắt em ngời sáng
Trùng điệp sóng dòn về cát trắng
Trình nguyên vùng trán phương Đông.
Gió mai thoảng về hơi thở
Cành lá thì thào để rơi những giọt sương trời lác đác
Tây phương da trời là suối, những sợi tơ trời vén gọn,
để cho trăng nở tuyết vời
Mưa, ôi những sáng tuôn mưa – trời đất chuyển mình,
dồn dập thét gào, những đợt cau xa oằn oại,
những con chim trong màn mưa bạc,
Tôi quỳ xuống rừng rưng. Tiếng gọi của em từ bản thể
vọng về, tôi gục đầu lắng hết tâm tư, mắt đăm lệ nhớ
Trưa, ôi những buổi trưa lắng vào tuyết đời – trời cao xanh ngắt,*

*bâng khuâng nghe tiếng gọi tôi về
Tiềm thức dâng tràn u hoài của thặng trầm máy kiếp
Lá đón nắng hồng mai đến : chiếc áo thàng tư nhẹ sắc,
thoáng hương kỳ ảo mùa Xuân
Em khắp nơi
Và đôi bàn tay em, đôi bàn tay, hoa nở tuyệt vời trên sự sống
Phép màu hiển hiện khi những ngón tay ngà hé mở :
Chim bồ câu xòe cánh trắng
Cao vút trời xanh hòa bình tỏa rạng – tiếng ngợi ca
vẳng lại từ những tinh cầu xa...
Đêm bình yên. Trời cao. Biển dâng từng đợt sóng
Và đợt sóng cao, to
Hào hùng hơn cả
Đang vươn mình tìm tới tận chân trời.
Nét chữ trắng sao trên tờ thơ màu nhiệm
Em về : hoa hồng hé cánh
Tia nắng đầu reo vui trên màu hoa đại còn đẫm ướt sương khuya
Nụ cười tới trên cánh hồng sen úp mi, hé nở :
Bờ xanh xanh, hương xa gọi về muôn huyễn tượng
Long lanh mặt trời chói rạng trong ngàn sương đọng giọt.
Mắt mờ hoen lệ
Trước nhiệm màu biểu hiện
Tôi mỉm cười nhìn mây nước :
Bài thơ em hé vườn sáng chân như.*

Chiến tranh

Xin hãy nghe tôi đây

Làng tôi hôm qua chỉ vì có sáu người Việt Cộng về

Mà đã bị dội bom – hoàn toàn tan nát !

Cả làng tôi chết sạch

Nền hoang ngơ ngác

Lũy tre xác xơ

Miếu thờ ngã gục

Tôi về đây trong mây nước rung rung.

Có trăng sao mười phương

Có nhân loại, có anh em đây

Cho tôi cất cao lời tố cáo cuộc chiến tranh bẩn thỉu này

Cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn, dã man, thảm khốc,

Ai xô chúng tôi vào vũng lầy chết chóc ?

Xin làm chứng cho tôi

Hãy nghe tôi đây

Tôi nói rằng tôi không công nhận cuộc chiến tranh này

Chưa bao giờ và không bao giờ công nhận cuộc chiến tranh này

Tôi muốn nhắc lại một ngàn lần, trước khi tôi bị giết

Hãy nghe tôi, như nghe chim đỗ quyên,

Vì anh em

Nhỏ giọt máu trên cành hoa mà kêu lên tiếng kêu bi thương thống thiết

Tất cả các anh hãy quay báng súng về đập vào khối đen hận thù tham vọng

Hãy đưa bàn tay của các anh ra mà chớ che cho sự sống

Kẻ thù của chúng ta là cuồng tín, là bạo tàn

Là tham lam, là vu khống

*Kẻ thù chúng ta không phải con người
– dù con người gọi là Việt cộng –
Giết con người đi rồi, chúng ta ở với ai ?
Hãy đuổi chúng đi, những đàn âm binh từ muôn phương tràn tới
Gieo rắc vô minh, hận thù
Sầu thương vời vợi
Anh em giết nhau tử nhục quá chùng
Cuộc chém giết vô nghĩa quá rồi, oan khuất nhiều rồi
Anh có nghe không ?*

Duy thị nhất tâm

*Thành trì em năm xưa
Ai đã hứa sẽ xây cho vững chãi ?
Sáng hôm nay những người cũ bỗng thấy bập bênh phiêu giạt
trên sóng gió đại dương
Khổ đau xây cho loài người một trú địa cuối cùng,
Và nơi đó em sẽ ẩn náu qua đêm dài độc địa.
Hãy nhắc lại cho tôi nghe những lời năm xưa tôi đã hứa
Để tôi có thể còn có mặt ngày mai và làm chứng cho em
Những mũi tên cắm vào thân thể tôi vẫn còn đây, nguyên vẹn,
chưa bao giờ giao trả
Sửa soạn khu vườn xanh của em cho cây trái
Tôi cũng sẽ là một con chim như những con chim khác
Suốt đời chỉ muốn tìm tới chốn suối ngọt cây lành.
Hãy là chuyên luân thánh vương*

*Ngọn bút nội tâm em sẽ ký sắc lệnh đày khổ đau
ra ngoài vòng hiện hữu
Và gọi về từ muôn phương tản mác nào hoa, nào bướm,
Cho chồi non tuổi xanh căng nhựa sống,
Vũ trụ cười khi hai mắt em cười.*

Đề Thiên Duyệt Thất

*Gối nhẹ mây đầu núi
Nghe gió thoảng hương trà
Thiên Duyệt tâm bất động
Rừng cây dâng hương hoa
Một sáng ta thức dậy
Sương lam phủ mái nhà
Hồn nhiên cười tiễn biệt
Chim chóc vang lời ca
Đời đi về muôn lối
Quan san mộng hải hà
Chút lửa hồng bếp cũ
Ấm áp bóng chiều sa
Đời vô thường vô ngã
Người khẩu Phật tâm xà
Niềm tin còn gửi gắm
Ta vui lòng đi xa
Thế sự như đại mộng
Quên tuế nguyệt ta đà*

Tan biến giòng sinh tử :

Duy còn Ngươi với Ta.

Đừng biến mảnh vườn xanh xưa thành môi ngon lửa dữ

Khói lửa dậy mười phương

Hoảng hốt cuồng phong

Thương đau ngập tràn về sông núi

Khóc các anh

Thương các em

Tôi còn đây, hồn và xác bôn chôn như đứng trên đồng lửa

Mẹ thương đau, chiều râm hồng

Lòng như sa mạc, mắt khô không tìm ra lệ khóc

Chiều nay em về đâu ?

Bên hông tôi súng nổ

Lửa tên làm mẹ ruột gan bời bời héo hắt

Mái tóc điểm sương bao nhiêu lần ản nhục,

Bao đêm chong đèn cầu cho mưa tạnh gió êm ?

Tôi biết chiều nay chính Em sẽ bắn Tôi

Để lại vết thương cho Mẹ ôm ấp ngàn đời nhức nhối

Ôi tàn ác những ngọn cuồng phong từ phương nao thổi tới

Làm cho nhà tan cửa nát,

Ra đi, ruộng vườn khô cháy

Ngoảnh nhìn lui, ruột thắt gan khô

*Ngực tôi đây, em bắ đi. Mạch máu của Mẹ truyền cho đây,
em cắt đi, để mà xây dựng nên lâu dài em mơ ước.*

Anh nhân danh ai

Em nhân danh ai

Ôi hãy trở về nghe lời ru của Mẹ

Thương yêu ngọt bát canh Tàn.

Những đêm bên ướt Mẹ nằm

Bên ráo Con lặn,

Từng miếng cơm nhai

Từng bầu sữa cạn

Bao nhiêu ngày

Bao nhiêu tháng

Bao nhiêu năm

Lo lắng cho con nên hình nên vóc

Sáng nay một viên đạn đồng làm Anh ngã gục

Một viên đạn đồng ghim vào giữa tim, thân Em lặn lóc

Mẹ sống làm sao được nữa, con ơi ?

Chị sống làm sao được nữa, em ơi ?

Thương đau chùng nào vơi, bên cạnh đĩa dầu hao xóm cũ ?

Anh nhân danh ai

Em nhân danh ai

*Ôi hãy trở về quỳ sát hốt dưới đôi chân Mẹ
Đừng biến mảnh vườn xanh xưa thành mỗi ngon lửa dữ
Gió cuồng tàn bạo tha phương.
Ngực tôi đây, anh bắn đi, mạch máu của Mẹ truyền cho đây,
anh cắt đi, để mà xây dựng nên lâu đài anh mơ ước.
Mẹ là tình thương
Mẹ không là chủ nghĩa
Tình thương, mái tranh nghèo có cả anh em ta
Và chủ nghĩa, bức trường thành máu lửa.
Mẹ không có phe, đừng tự nhận anh về phía Mẹ
Mẹ không có phe, đừng tự nhận em về phía Mẹ
Mẹ không có phe
Ôi tôi thấy dáng điệu cầu xin xót thương rơi máu,
Mẹ đang chấp tay cầu khẩn anh em ta
Trưa nay tôi gục đầu trên miếng tre xanh lịch sử
Tình thương nơi ta, anh ơi, hình như sắp chết
Tình thương nơi ta, em ơi, hình như đã chết
Và như vậy, người Mẹ hiền thân yêu sẽ chết
Công trình máu lửa ta xây, sẽ là của ai đây ?*

Giao cảm

*Lặng lẽ chiêm đàn nhả khói thơm
Đỉnh trâm xông ngát ý thiên môn
Lung linh nền ngọc ngời sao điểm
Thanh tịnh. Trần gian sạch tui hờn.
Chậm chậm xuân về lòng đất chuyển
Nhạc trời thanh thoát rộn muôn phương
Tâm linh một thoáng bừng giao cảm
Lặng hết bao nhiêu lớp sóng còn
Trời đất hân hoan mừng nắng dậy
Một đàn em nhỏ rộn yêu thương
Quần điều áo lục theo chân mẹ
Hái lộc mùa xuân chặt ngã đường.*

**Hãy nguyện cầu cho bóng tối thêm sâu
hối ngàn sao lấp lánh**

*Thuyền đã ra đi, đại dương một sáng mai hồng
Tôi ở lại một mình
Đếm những dấu chân in trên nền cát trắng*

*Bao nhiêu người đã lo sợ ra đây
Cùng nguyện cầu cho trời yên bể lặng
Gió ơi, hãy mang lời cầu nguyện đi xa
Và xui giục cho trùng dương nổi sóng.
Hỡi đau thương, hãy lại đây cùng ta nhìn :
Người lái thuyền sáng hôm nay
Đang ngắm trời mây
Và thản nhiên cười trước sóng
Đã không nguyện cho trời yên bể lặng
Nhưng nguyện cầu cho chân cứng đá mềm
Hỡi đau thương, hãy lại gần đây thêm nữa
Với ta, hãy thôi đi chuỗi cười kiêu hãnh
Có người, ta là tất cả,
Không có người, ta chỉ là ta.
Hãy nguyện cầu cho bóng tối thêm sâu
Hỡi ngàn sao lấp lánh !
Ta muốn khi mặt trời vừa lên
Nắng mai sẽ xói chảy trên sườn đồi
Những dòng thủy tinh loáng bạc.
Ngày với đêm thù nghịch
Ngày với đêm tương sinh –
Từ ngàn vạn năm xưa, ánh sáng và bóng tối giao hình*

*Này em bé thơ ngây
Phải chăng em là một thiên thần vừa đọa ?
Đừng nhìn ta với nét nhăn trên trán
Em đang còn xa lạ
Hãy cười lên, hương ngát bình minh
Hãy cười lên, trăng núi an lành
Cười đi như thuở nào ta còn thơ dại
Xin em đừng nghe lời ta nói
Để rồi lòng em thắc mắc ngẩn ngơ
Ngày mai nếu có nghe
Hãy nghe lời ta như nghe suối reo
Hãy nghe lời ta như nghe chim hót
Như xem liễu lục bông hồng
Như ngắm hoa vàng trúc biếc
Như nhìn bạch vân minh nguyệt
Tiếng hát ca nhiệm màu sáng nay
Đã thoát ra từ khổ đau của ngàn muôn kiếp sống
Ngàn đóa sen tinh khiết nhả hương
Đã nảy sinh nơi bùn lầy nước đọng
Ta vẫn đứng chờ em.*

Hòa bình

Sáng nay vừa thức dậy

Nghe tin em gục ngã

Nơi chiến trường

Nhưng trong khu vườn tôi, vô tình

Khóm tường vi vẫn nở thêm một đóa

Tôi vẫn sống, vẫn ăn và vẫn thở

Nhưng đến bao giờ mới được nói thẳng điều tôi ước mơ ?

Hoa mặt trời

Em đến đây, bằng đôi mắt hồn nhiên

Nhìn màu xanh của pháp thân hiển hiện

Dù thế giới tan tành

Nụ cười bông hoa cũng không bao giờ còn tan biến

Chúng ta đã được gì hôm qua

Và sẽ mất gì sáng nay ?

Em đến đây

Theo ngón tay tôi

Nhìn thẳng vào thế gian điếm tô bằng ảo tượng

Hoa mặt trời mọc rồi

Muôn hoa khác đều quay về quy ngưỡng.

Lửa đốt em tôi

Lửa đốt cháy lòng tôi, đau thế gian,

Ngã gục người học tăng bé nhỏ

Em đốt Tuổi Xanh thành Lửa Đỏ

Cháy ngát trời cao ngọn đuốc

Rực về sông núi âm u

Ôi thịt xương em

Cho tôi quỳ ngàn năm bên đồng tro yêu quý

Luyện phép linh thiêng

Biến em thành hoa hồng trở lại

Những đóa sen búp đầu mùa chưa kịp hái

Chưa từng nở thấy ánh chiều quang

Tôi nghe rồi em, mưa gió phủ phàng,

Tôi nghe rồi em,

Từng té bào rung rung trong cơ thể

Tôi nghe rồi, tiếng gọi em vang –

*Không ai vô tâm đâu – địa ngục hay thiên đàng
Đều nói về em, tim thế gian ngừng đập ;
Trời đất nhìn nhau : trời cao hay thấp ?
Tên em viết bằng chữ trắng sao.
Lửa đốt em tôi
Ôi là da là thịt
Em có đau không ? nước mắt tôi không đủ
Để tưới lên, mát dịu hồn bé nhỏ linh thiêng
Tôi còn đây, thương tích dấu nặng nề,
Mang nguyện lớn chuyển trao về thế hệ.
Tôi còn đây, chúng tôi hứa chẳng bao giờ phản bội.
Em nghe không ? – chẳng bao giờ phản bội,
Vì tim em đã hóa trái tim tôi.*

Một mũi tên rơi hai cờ huyền tượng

*“Cũng như dòng suối về gặp đại dương
Ngày mai ra đi anh nhớ hát lên khúc ca mùa mới
Tiếng hát kia vắng lại sẽ đủ sức tiễn tôi trên một đoạn đường “
Tôi sẽ không ra đi
Hoặc sẽ ra đi nhưng không bao giờ tôi đến*

Nơi khởi hành có trắng mây gió nước, và nơi tôi đến đón chờ
cũng sẽ có hoa vàng trúc tím
Là lá là hoa, em đã có tôi từ vô thi
Và màu xanh trời cao trong mắt em sẽ còn mãi mãi
Nhưng vì không thấy, thương tôi, em đã bao lần nhắc chuyện ra đi
Sáng nay sau giấc ngủ của trăng sao,
vũ trụ làm rơi những giọt nước mắt trong như pha lê,
Êm dịu sương khuya, hãy khóc cho hồn người thêm đẹp
Nước mắt sẽ biến hồn hoang vu thành nơi vườn quê tươi sáng,
Thanh lương thấm lòng trái đất, nâng niu lộc mướt chồi non,
Ngày xưa những khi ngồi nhìn em khóc, tôi cũng đã ung khóc
để được dỗ dành.

Ôi thiên nhiên

Bà mẹ tóc xanh, xanh mướt đất trời, nụ cười đem về
đầy bướm chim hoa lá,
Là lá là hoa, em đã có tôi từ vô thi
Và trong nhận thức mong manh em, tôi thực chưa bao giờ
từng hiện hữu tử sinh.

Em có nhớ ngày đầu tiên khi Mẹ đưa tôi về, nhờ năm nhóm
nhiệm màu, em mới trông thấy bóng hình tôi hiển lộ ?

Ngày mai bóng hình mất đi

Em hãy mỉm cười

Và bình thản tìm tôi trở lại
Tìm tôi qua thanh sắc đã sinh và đã mất
Để thấy rằng tôi vẫn còn chân thực
Chưa bao giờ đi
Chưa bao giờ đến
Qua thời gian, qua nhận thức, qua chủ khách tồn sinh.
Tìm tôi và tiện dịp em tìm em
Nét khám phá nguyên sơ
Chỉ cho em thấy rằng em là bất diệt
Em sẽ thấy
Không có gì đi, mất
Và với một mũi tên thôi, em bắn rơi một lần hai lá cờ huyền tượng
Chân như sẽ xuất hiện màu nhiệm nơi tử sinh.
Tôi đang mỉm cười an nhiên trong phút giây hiện tại
Nụ cười nở mãi trong bài ca mùa Xuân bất tận
Trong nụ cười kia em cũng sẽ thấy em còn mãi
Bởi vì em quả thực chưa từng bao giờ hiện hữu
trong ảo tượng tồn sinh.
Nụ cười hôm nay, ta sẽ nhìn thấy ngày mai
Tận cuối đường ảo tượng
Không có gì đã qua và đã mất
Không có gì sẽ qua và sẽ mất

Và suốt chim khuyên em hôm nay

“Hãy vẫn cứ là bông hoa hát ca “.

Mùa nhân loại mang áo mới

Tôi đến đây trong u tịch rừng sâu

Ngồi lắng hết tâm linh vào cảnh vật

Trời thanh tịnh quá ! nắng chiều đang tắt

Cả rừng cây lặng lẽ đứng trang nghiêm

Cảnh thiên nhiên trong giờ phút êm đềm

Đã xâm chiếm. Để tâm hồn xúc động,

Tôi suy nghĩ miên man về cuộc sống

Đầy đau thương sâu khổ của nhân gian :

Ai đã ra tay rẽ nghé, chia đàn ?

Trời ! cuộc sống tang thương và đẫm máu !

Tiếng sinh linh kêu mời phương chưa thấu

Tiếng say cuồng của bạo lực vô minh

Tôi ngồi yên nghe tất cả bất bình

Lắng đọng xuống hồn thiêng liêng, kết tụ

Gió kín đáo trong cây thâm ủ rũ

Rồi không gian bỗng chuyển ý trầm tư

Tôi ngồi yên như núi, lặng như chùa
Mãi an trú trong chiều sâu hơi thở
Đất mẹ còn đây thương yêu phòng hộ
Hẹn chữa lành muôn vạn nỗi sầu thương
Từ nguồn tâm, năng lượng đã lên đường
Gây chuyển biến sâu xa hồn vũ trụ :
Lao xao không gian muôn vàn tinh tú
Tôi bỗng nghe lòng đất nở hoa tươi
Trong thân cây nhựa mạnh thúc đâm chồi
Nước chảy xiết thêm giữa lòng thác suối
Mùa thiên nhiên đã về, mang áo mới !
Tôi nghe mệnh mông nắng reo đồng nội
Đất vùng quê khoai sắn lên tươi xanh
Hoa nở, chim ca, trái nặng trên cành
Sung túc quá, một mùa xuân vũ trụ !
Tôi linh cảm thấy loài người muôn xứ
Đang đứng lên, chèo chống giữa phong ba
Ở nguồn nhân nơi tin tưởng chói lòa
Lấp cạn hố phân chia và sâu khổ
Bông trí tuệ đang tung bành đua nở
Cây tình thương đang khoác áo xanh tươi
Hương tự do ướp lấy cánh hoa đời.

*Tôi nghe không gian tiếng kêu rộn rã
Nghe vũ trụ tung bùng trong cây lá
Cả loài người khoác áo mới tương thân
Và nơi đây, lấp lánh ánh sương trắng
Tiếng hoa lá hò reo bùng mạch sống.*

Nắng

*Mùa Xuân rồi mùa Hạ
Mùa Hạ rồi mùa Thu
Mùa Thu rồi mùa Đông
Đây ta ánh nắng hồng
Đây ta ánh nắng hồng
Trong trời mây ca hát
Lúa trong hương bát ngát
Của hoa sáng đơm sương
Trên tàu chuối xanh ròn
Đồng lúa xanh nhung lụa
Trên cánh chim bay múa
Ta về đây : bình minh
Đây ta ánh nắng hồng*

Đem cho đời Quang Vinh

Lùa xa ngàn vạn dặm

Muôn lớp màn vô minh

Nắng cho khô lệ đời

Nắng sưởi hồn vũ trụ

Ráo lệ cho môi cười

Nắng soi đường lối thứ

Nắng.

Ruộng hồ lên hơi,

Nung tâm hồn con người

Cho bên thêm sắt đá

Cho một lòng một dạ

Hợp ca với đất trời.

Da nông phu sạm lại

Vàng trán chảy mồ hôi

Từng giọt...

Trên đất mới

Rơi trong tâm tình người

Trong lòng sâu vũ trụ.

Trần gian xưa cảm tú

Thử lửa bao phen rồi !

Hào quang cho nhân thế

*Trên mảnh đất xinh tươi
Ta đứng với nhân loại
Cùng nhau xây cuộc đời
Hào quang ta cho khắp
Không hạn những đây, vơi
Đây ta ánh nắng hồng
Tơ giăng thành bức lụa
Làm nên bức màn trời
Để cho ngày tàn tạ.
Dừng lại khi hoàng hôn
Về trên mảnh hương thôn
Ta hẹn người gặp gỡ
Tung bùng khi tinh sương.*

Ngôi sao nhỏ

*Liên tiếp mười hôm trời nặng mây mù
Bên cửa sổ nhìn em, bốn phương mịt mờ không thấy
Em đi đâu ? Linh hồn tôi bơ ngỡ
Như con chim con lạc vào một hải đảo đầy đặc sương mù
Mưa gió toi bời mấy đêm
Kinh thành hoang lạnh, ướt bóng người đi đêm hè phố*

*Chúi đầu trên sách, bắt chước chàng thư sinh thuở trước
Những mong rộng mở chân trời tiềm thức, hiện bóng hình em
Mưa gió vẫn toi bờ
Đêm nay đầu chúi trên án thư
Ta không ngờ gió cuốn ngàn mây, trời quang, mưa tạnh,
Thao thức vừa nghe tiếng gọi
Giật mình nhìn ra, ta thấy bóng em bên cửa sổ :
Em đã trở về !
Ôi thương thay ngôi sao nhỏ ! Qua bao nhiêu mưa gió dập dồn
Em đã đi lạc về phương nào, tự bao giờ,
và đã khóc trên bao nhiêu cánh đồng xa lạ ?
Em đã về
Mắt còn ngơ ngác nhìn ta qua cửa sổ
Đi đâu trong bao nhiêu ngày mưa gió
Thân bé bỏng còn run
Vì ngợp gió vô biên ?
Nằm yên trong lòng cốc pha lê, mắt lệ cười buồn, em kể :
“Hôm nay thiên đình mở hội ngàn sao,
Trời quang, mưa tạnh,
Em đã về tận thiên cung đội sớ
Quy nơi điện ngọc
Xin cho đất cũ thanh bình*

*Cho hoạn nạn tai ương
Cho binh đao nước lửa
Cho bạo quyền hung ác
Ngừng tay trên mảnh đất nghèo khổ quê hương “.
Tiếng gọi của em vang thấu ngàn sao,
ngập ngừng từng giọt lưng chừng không gian muốn rụng,
Cho ta cảm ơn muôn trùng tinh đẩu
Những viên kim cương niềm tin bất diệt, những bông hoa
nở sáng trên cánh đồng tâm thức bao la.
Ngôi sao bé nhỏ đã về
Mắt tôi đầm lệ
Tôi gọi tên tôi
Mà tâm tư chợt thấy rung rung.*

Princeton

*Vàng rụng Princeton
Mùa lá đỏ
Xanh ngắt trời thu buổi sáng
Nao nao sương khói nhớ thương về
Chen lẫn rừng cây
Năm tháng xa vời,
Biển rộng sông dài,*

Hình hài một mảnh
Đưa tay nghiêng mắt chào em thắm hẹn
“Nhớ mùa thu sau trở lại
Xin dâng hoa lá
Xin dâng trời xanh mây trắng cho người “
Princeton thì thắm.
Princeton, Princeton
Một sáng ta về nhớ cố nhân
Lá cản chân ta xào xạc
Đàn em bé nhỏ nô đùa bãi cỏ xanh non
Những bàn tay đưa cao, vẫy nhẹ,
Không tiếc thương, không vấn vương
Còn ta, còn người,
Năm ngoài năm xưa trò chuyện
Xa ai, ai xa mà ta tiếc thương ?

Quán tướng

*Trăng tròn đêm nay, xin gọi hết muôn sao về cầu nguyện
Và định lực khiến trời rung đất chuyển
Tập trung về nơi điểm sáng của tự tâm
Có muôn loài làm chứng đây, đau thương đã ngập tràn rồi,
Mười phương nghe tiếng chuông khuya
Hãy chấp tay quán từ bi
Cho mật ngọt tình thương nơi trái tim ứa thành cam lộ
Giọt nước thanh lương, trên lòng đau thế gian, xóa tan sầu khổ
Từ đỉnh tâm linh cao chót vót
Cam lộ chảy về từng mạch
Thấm nhuận đồng xanh, ruộng mía, vườn dâu.
Con rắn hổ mang uống xong giọt sương khuya trên đầu ngọn cỏ,
Bỗng cảm thấy tiêu tan nọc độc trên lưỡi mình
Và những mũi tên tẩm thuốc của loài ma
nở thành bông hoa khi bay đến
Cam lộ vương như lai !
Cam lộ vương như lai !
Phép màu hiển hiện :
Với hai cánh tay trẻ thơ mũm mĩm, em nghiêng đầu
thương yêu ôm con rắn vào lòng*

Lá xanh vườn xưa, nắng lên trên tuyết trắng
Dòng Tào Khê vẫn hướng về phương Đông
Tịnh thủy trong bình là tịnh thủy trong lòng :
Cho sủng đạn trần gian khuya nay rơi xuống tan thành cát bụi.
Một bông hoa nở rồi
Hai bông hoa nở rồi
Muôn bông hoa tím vàng lấm tấm trên thảm nhung đồng nội
Và thiên đường hé mở một lần với nụ cười trên đôi môi em thơ.
Nếu hỏi rằng “người muốn bao nhiêu “
Tôi sẽ xin rằng “tất cả “
Tôi tham lam hơn ngày xưa, tham lam tột độ,
Cả ngài, cả tôi
Cả người thiên hạ
Xuôi về, sáng hôm nay, trong duy nhất nhiệm màu.
Ôi những mảnh rời nhau, khổ đau,
Tách ra ngoài đại thế !
Đã từ lâu, ngàn vạn đời,
Chúng tôi tự tìm, sờ soạng, trong ngục tù giả trá an vui
Sáng hôm nay em tôi trở về quỳ dưới Phật đài
Mắt đăm đìa lệ,
Ôi những linh hồn đi tìm bến đỗ
(Hình bóng của tôi xưa

Phiêu lưu ngàn năm, một hôm sâu khổ, khao khát bến bờ)

Hãy để yên cho em quỳ lâu trên điện Phật

Cho lệ em thâm lặng chảy

Cho lệ em mặc sức tràn trề

Hãy để yên cho quỳ lâu thêm nữa

Đủ thì giờ cho lệ em khô ráo

Bởi vì người ơi, một sáng mai kia,

Tôi sẽ đến châm lửa vào túp lều nho nhỏ của em ở ven đồi

Túp lều duy nhất còn lại của đời em

Cho lửa cháy lên cao

Cho tan hoang tất cả

Cho chỗ nương tựa cuối cùng tan rã

Cũng như chiếc bè, trên đại dương, tan rã,

Để vỏ cứng hồn em, trong hỗn độn nhiệm mầu,

Sẽ vỡ toang. Tràn trề ánh sáng !

Tôi sẽ gặp em, bên ánh lửa hồng cháy rực của túp lều

Nước mắt sung sướng chan hòa

Tôi nhìn em

Và khi cầm tay em, tôi hỏi rằng : “em muốn bao nhiêu “

Tất nhiên em sẽ cười và sẽ xin rằng “tất cả “.

Ruột đau chín khúc

1.

Tôi đến đây để cùng khóc với các anh các chị.

Xứ sở ta đau thương và cảnh tình ta bi đát.

Bàn tay tôi đây xin các anh nắm lấy, xin các em nắm lấy,

*Tôi muốn được nói cùng các anh và các chị : dù sao thì chúng ta cũng phải
can đảm để mà lo lắng cho trẻ thơ, cho ngày mai.*

2.

Đã một tháng rưỡi trời sau khi nước rút, em tôi nhận được

của cứu trợ hai lần, một lần chưa đầy lon gạo.

*Ba ngày mới có một bữa cơm. Chiều nay tới thăm em, tôi được em cho biết
rằng tối nay em phải ăn đọt cau và bắp thối.*

Thương thay cho em tôi

(Và cho biết bao chiếc đầu xanh vô tội

Một đàn trẻ con da vàng mặt búng)

Đi kiết từ hơn một tuần nay, không thuốc không men.

Nước cuốn mất mẹ em rồi, nước cuốn mất cả cha em,

nước cuốn mất cả em em nữa

Trên chiếc đầu thơ ngây, khăn tang không có

*Nhưng nắng chiều vàng vọt trên cánh đồng tan hoang
xác xơ khôn khổ*

Đã là chiếc khăn tang phủ trọn tâm hồn tôi.

3.

Hãy tới đây mà chứng kiến cảnh những người thương của tôi trong trận bão lụt Giáp Thìn. Đến để ẵm trong tay em bé xanh xao đã rui ro còn sống. Để thấy người cha trẻ sau khi tìm biết rằng vợ và bốn con đã chết, trong ba ngày ba đêm đã ngồi yên nhìn vào khoảng không, và thỉnh thoảng cười lên sằng sặc.

Ở xa xăm anh có nghe thấy tiếng cười ấy không ?

Hãy đến đây để thấy cụ già râu bạc, sau những ngày cô đơn

tuyệt đối trên mảnh đất hoang, đã quỳ xuống đỡ lấy nắm cơm cứu trợ trên tay một em thiếu nhi ngơ ngác.

Cụ đã quỳ trước tình thương, trong khi em bé khóc

“Cụ ơi, con chỉ bằng cháu của cụ mà thôi “

Nhưng dù sao thông điệp tình thương đã tới nơi rồi

Tôi có quyền đặt lòng tin nơi ngày mai nhân loại.

4.

Chông chị đã mất rồi, con chị đã mất rồi,

Vườn dâu tan nát

Bếp lửa làm sao nhóm lại, mảnh đất nghèo ơi ?

Trời cho, rồi trời lấy lại,

Tôi sợ chị tôi chiều nay không còn kiên nhẫn,

Mà mở miệng ra, nguyên rủa hiện sinh mình.

Tôi khóc khi nghe chị nói rằng :

ÔTuy một phút khó khăn

Mà khổ thay những gia đình chết trọn Ơ.

Nhưng hôm nay còn tôi, còn anh, còn bạn

Ta chung lưng gánh đầy hiện hữu trên hai vai

Hãy nương vào nhau, và gắng đừng bật lên tiếng khóc;

con đường còn dài,

Vì thế hệ tương lai, hãy cúi đầu đi tới.

5.

Người nông dân ngừng đầu lên khi nghe lời tôi hỏi

Và chua xót trả lời, không e dè, ngần ngại :

ÔTôi ghét cả hai bên

Tôi không theo quốc gia

Tôi không theo giải phóng

Tôi chỉ theo người cho tôi sự sống Ơ

Cuộc tồn sinh ! ôi tử nhục không chùng !

6.

Trên thượng lưu sông Thu Bồn

Đứng giữa dòng

Tôi cắt đầu ngón tay cho giọt máu đào rơi,

hòa tan vào dòng nước

Máu tôi đã được hòa với dòng sông

Thôi hãy nằm im

Tất cả những ai đã vong thân oan ức !

Còn những người sống, và còn dòng sông đây –

Nghe tiếng trẻ thơ từ muôn trùng đồng vọng

Tôi đã trở về giữa những thành núi cao

Đế đêm nay nhìn đỉnh núi nghiêng đầu nghe dòng sông kể chuyện

Chúng tôi còn đây, trong cuộc đời hằng chuyển,

sẽ xin đứng bên nhau mà dựng lại quê hương

7.

Có những Trì Địa tay còn lấm mực nhà trường

Xẻng cuốc trên tay

Đào đất bắc cầu

Cúi xuống vừa khóc vừa chôn những thân người sinh thời

Có những bóng hình Quan Thế Âm, với vầng trán thơ ngây vô tội

Áo nâu

Chân đất

Nón lá che đầu

Lặng lẽ đặt từng bước chân non trên vùng đá sạn thương đau

Chui vào những túp lều con mới dựng

Bất chấp hiểm nguy quốc gia, việt cộng

Tìm tới

Những người thoi thóp

Đang giữa cổ chờ trông

8.

Tôi đã thấy rồi bàn tay các em

Tuy bé nhỏ, nhưng hiền như tơ trời Đâu La Miên thuở trước

Vừa đưa ra để ẩm lấy trẻ thơ

Thì đưa bé bỗng nhiên lặng thinh, nín khóc

Và mắt người mẹ khôn khổ sáng lên như hai viên bích ngọc

Khi nhìn hộp sữa đã được từ nghìn trùng sông nước

đem đến cho con

9.

Tôi ngồi đây, trước cánh cửa thiên đường

Đương khép chặt

Tôi cúi đầu mong đợi

Nơi vườn cũ chắc hương cau còn nhẹ tỏa

Nhưng các em sao lặng lẽ chiều nay

*Hãy cất tiếng lên, trên mảnh đất đau thương này
Cất tiếng lên, cho chim xanh ngàn nơi bay về quy tụ
Cho nước non này mãi còn cảm tú
Nói lên đi em
Hiện hữu sẽ bừng sinh sau ngôn thuyết nhiệm màu.*

Sài Gòn ơi đập tan đi ảo ảnh

*Cho tôi xin trên hè phố đêm nay
Một ít gió mưa về
Đập tan giùm ảo ảnh
Ma vương chiều nay vẫn diễn trò dối gạt
Tung rãi giọng tình ca sầu đau từ muôn kiếp trước
Có giọng nam thanh nữ tú nói cười trôi trong phố phường
Đèn đêm chói sáng
Căn phòng em sau buổi cơm chiều nay,
Ấm cúng trong bản trầm ca lãng mạn
Ôi tắt giùm tôi chiếc máy thu thanh ! ô nhục Sài Gòn ơi,
Đừng nhờn nhớ vui giữa lòng đau đất nước
Trong đêm đen*

Những cuộc hành quân lặng lẽ

*Và trong im lặng đêm đen, qua bàn chông, những gót chân bết bê bùn máu,
những chiếc cáng thương binh những thân người lìa tay, lưng ngực không kịp
chở về bệnh viện*

Bệnh viện xa, rất xa

Nơi có ánh đèn đô thành sáng chói

Bát canh bông bí ngọt thơm giữa mâm cơm chiều nay

không còn hương vị trên lưỡi tôi đắng chát

Bên kia sông, bên kia sông

Bóng tối ngập tràn mọi nẻo

Tôi van xin ở đây tiếng ca và ánh đèn hãy tắt

Trong giây phút

Cho tôi được hòa mình trong đại thể thương đau

Xóm nhà lá hôm qua trong cuộc hành quân

Rực trời bốc cháy

Và bụi tre vàng bên sông bốc cháy

Đứng bên bờ thương đau, nhìn giòng sông ngẫu đục

em bé mồ côi nặng lời nguyên rửa chiến tranh

Những mũi tên thực tại đã từ lâu xé toang màn bản ngã

Áo ào xâm nhập. Ai cho anh ngồi đây ? ngồi đây là có tội

*Tiếng ca và ánh đèn làm mọc những chiếc vẩy cá nặng nề
trong tim phổi*

Bàn chông

Hầm sụp

Đoàn xe lửa giật mình

Tan hoang khu làng bom dội

Tâm vòng nhọn – tiếng trực thăng đè trên ngực lép

Mây xám mùa trăng loạn, đã từ hôm nao xây cảnh

trẻ con đầu nát, thiếu phụ thân tan ?

Đất sụp dưới chân anh, anh ngồi đó được sao ?

*ôi tiếng kêu thương ! tiếng kêu thương hai mươi năm của vết thương sâu trên
thân hình Việt Nam nhức nhối*

Chủ nghĩa và nhân danh

Những sợi giây nghiệp báo ai đem về ràng buộc lấy

thân hình dân tộc ?

Sài Gòn ơi, ảo ảnh đập tan đi,

Khuya nay gió bên sông mát rượi sương khuya mời anh đứng dậy

Tiếng kêu gọi thiết tha

Những bàn tay các anh

Những bàn tay các em

Trở về dựng lại mảnh vườn xanh xưa đã từ lâu xác xơ tan nát

Bếp lửa tình thương chưa tắt

Bếp lửa tình thương không tắt

Đứng lên

Cho gió mưa gấm thét,

*Cho nước sông cuộn cuộn hôm nay,
Trong trời giông bão,
Cuốn ra biển cả
Dấu tích hai mươi năm trường khổ nhục đau thương.*

Sáu chiếc chèo tay

*Thuyền đi từ bến sông làm lạc
Gió cuốn mang xa một cánh buồm
Sáu chiếc chèo tay khua nước bạc
Đi từ mây nước gọi hoàng hôn
Mưa rơi từng hạt trên mũi vắng
Như tiếng than van của mọi trời
Sóng nổ thành hoa trên mặt nước
Sắc hoàng hôn, tím, ngã chơi vơi
Sáu chiếc chèo tay mang nhịp sóng
Đưa thuyền tách khỏi bến mê mờ
Qua ngàn lớp sóng trần xô đẩy
Hương thẳng về nơi bản thể xưa
Đây rồi : tràn lan trên đất yêu
Ngàn bông hoa lạ nở trong chiều
Hương thơm lúa chín say mùi rạ*

*Sắc thắm mây hồng quyện tiếng tiêu
Thuyền đến bên sông : ngừng nhịp nước
Quay nhìn bến cũ lúc ra đi
Thì đâu ? nơi cõi xa xăm ấy
Là cả mệnh mông chẳng thấy gì !
Đã xa hun hút bờ mê vọng
Sóng gió trần gian cũng lặng rồi
Phương xa ngậy ngát trời hương khói
Bến bờ giải thoát hiện ngàn nơi.*

Sở y

*Nương tựa vào đâu
Pháp trần hình thành
Trên sắc thanh hương vị xúc
Nét chữ xóa đi trong bản nháp tưởng tượng
Xóa đi hay không cần xóa đi
Nương tựa
Tìm đâu chốn về ?
Ứng vô sở trụ.*

Thế giới chúng ta

*Nắng trên ngói reo vui
Và nắng trên bức tranh sáng nay đồng vọng
Tôi chế nắng bằng màu
Nhờ màu chuyển sức ấm
Tiếng hát của loài chim sứ giả
Sáng nay
Nói rằng thế giới chúng ta
Lại bắt đầu một chu kỳ tạo dựng.*

Tình sách

*Mưa gió chiều nay lạnh
Giã từ, ta đi xa
Tình sách ngàn muôn kiếp
Còn nguyên vẻ đậm đà
Tuyết phủ phương trời mới
Giác ngủ mộng quê nhà
Võng đưa giòng chữ cũ
Gió thoảng hương chiều xa
Những người bạn bé nhỏ*

*Trung kiên và thực thà
Nhớ sao mùi giấy mới
Đèn khuya người với ta.*

Trầm hương tưởng niệm

*Bảy năm
Trầm hương xa
Hình ảnh mẹ
Một sáng mùa thu lạnh nắng
Mẹ rủ áo ra về
Đau thương đầy vai trút nhẹ
Con không khóc ;
Cuộc đời xa lạ,
Ra đi tủi hờn rưng rưng
Gió bay áo con
Vàng nắng, đồi cao, trời xanh,
Nám đất.
Những người còn ở lại sau chót
Cũng ra về.
Con nói chuyện cuộc đời*

Lòng tan nát nhưng bình an
Hiện hữu đã quá nặng nề trên vai mẹ
Bảy năm
Thình thoảng mẹ về, linh động
Hôm nay hai giọt nước mắt xót thương
Tủi hờn con chia với mẹ
Hiện hữu vai con còn gánh
Nhớ về hình ảnh mùa thu xa
Trầm hương xa
Gió thổi vi vu
Đôi cao ngọp nắng
Hôm nay con về
Ở lại với con hôm nay mẹ ơi
Ngày mai không biết về đâu phiêu bạt
Nhưng Mẹ vẫn còn
Ôi thương yêu ngàn năm
Cho con gục đầu nhớ nhung
Gọi về quê mẹ.

Trường ca Avril

Avril về

Trong rừng cây trang nghiêm

Tình thương đã từ nơi ngàn xanh nơi suối trong thể hiện

Bàn tay Mẹ nhiệm màu

Sửa soạn cho chúng ta ra đời

Trong hào quang của mùa xuân tình thương ấm áp

Đưa tôi ra đời hôm mông bốn

Khắp nơi chim lạ bay về hát ca

Ngơ ngác như một con nai con nhìn trời xanh, nhìn suối trong,

nhìn lộc non trên cành cây,

Tôi về khi vũ trụ đang chuyển mình trong mùa tuôn dảy.

Rừng cây đang thay áo mới

Con nai con khờ dại soi mình trên dòng nước

Lắng tai nghe tiếng thì thầm gió lạ

Mạch sống dâng

Lời hát ca trong từng nụ nhiệm màu

Quê hương tôi là rừng sâu

Có những thân cây vươn mình thẳng tắp

Mỗi khi nắng xuân về xối chảy trên ngọn cây, hương rừng bay

Mây trắng che trên trời xanh biêng biếc

Rừng cây

Bãi cỏ xanh non

Và một dòng nước thấm lòng đất mát.

Trời đất vừa sinh ra tôi

Chim chóc ca ngày thứ nhất

Đất trời dâng hương ngát ngây

Tôi lớn lên, dòng suối ca ngày thứ hai

Và con nai con tìm tới, ngậy thơ, bên bờ xanh mượt cỏ

Nghiêng đầu nghe ngóng

Nhựa dâng đầu cành giục già những nụ hoa

thẹn thùng chưa muốn hé

Cho vừa nở kịp ngày thứ ba

Nắng ấm reo vui trên cành biếc nõn nà

Ngày thứ tư vừa lại. Hoa anh đào khai hội

Có gì mới lạ trong tiếng ca mùa mới đang lên ?

Ngày thứ năm. Bình minh về bất chợt

Rừng thức giấc trong mùi thơm ngây ngất

Của ban mai kết đọng hương ngàn hoa

Và cũng bất thần em về. Trong rừng sâu hiển hiện,

Em rón rén bước từng bước nhẹ, trên màu xanh thăm lưa

Con nai con vẫn giương mắt nhìn em ngơ ngác

Trong giây phút thiêng liêng huyền hoặc

Em biến thành một bông hoa nhỏ bám vào lòng đất mẹ thương yêu

Nắng lên, một giọt sương long lanh còn vương

trên cánh hoa sao bé nhỏ

Nhưng rừng cây không hay

Hiện-hữu-em ca bài ca bất diệt

Tiếng ca em quen thuộc như đã có từ ngàn xưa

trong rừng sâu lặng lẽ nghiêm trang

Con nai con vãn giương mắt nhìn quanh

Không có gì thêm

Không có gì mới lạ

Không nghĩ rằng em trong rừng sâu vừa lạc

Bởi vì tiếng ca em hòa màu nhiệm trong khúc ca

mùa Tuôn Dậy màu xanh

Bông hoa kia như đã cùng có mặt một lần với đất mẹ buổi ban đầu.

Một con chim nghiêng nghiêng mắt nhỏ nhìn em

và tung ra một tràng ngọc âm thanh trong suốt

Chim, hoa, cây, suối

Không ngừng ca

Cả rừng cây hợp tấu

Không ngừng lại để hỏi em có mặt tự bao giờ.

Bông hoa bé nhỏ rừng cây

Một phần của hiện hữu vô thi vô chung

Em không phải Tạo Sinh mà chỉ là Biểu Hiện.

Rừng cây đã thay xong áo mới

*Ngày mồng mười có hai đứa trẻ con nhà ai nắm tay nhau tung tăng chạy trên
bãi cỏ xanh non, tiếng cười trong veo như tiếng hót chim hoàng oanh buổi
sáng*

Chúng băng qua đồng cỏ và dừng lại bên cửa rừng

Nắng phơi phơi reo

“Avril đã về trong rừng cây ” đứa bé thì thầm bên tai đứa lớn

Như khám phá ra điều gì tối ư quan trọng

Chúng nắm chặt tay nhau và cùng lắng tai nghe...

Phải rồi, khúc hát bất diệt mùa xuân

*Hai đứa nhìn nhau. “Avril đã về trong rừng cây “,
phen này đứa lớn thì thầm bên tai đứa bé.*

Nắng ấm tràn lan cây cỏ

Bỗng con nai con xuất hiện ở cửa rừng sườn nắng

*Bốn gót chân mang theo hương thơm những bông hoa
vàng tím trong rừng*

Có đàn bướm lạ tung tăng đọt cây bờ suối

Bay đến gần nai.

Nắng ấm vẫn reo

Dòng nước vẫn đi vào lòng đồng cỏ xanh êm ái

Nhưng con nai con và hai đứa bé đã cùng lạc vào rừng sâu

Tìm theo tiếng hát nhiệm màu.

Bỗng nhiên có tiếng nổ đòn dập kinh hoàng
Một đàn chim sắt ào ào bay đến
Tóe tung lửa đồng khạc trên đồng xanh, mặt suối
Rào rào xé mây tung gió
Tự nhiên rừng cây bật tiếng hát ca.
Hoa khép không dâng hương
Suối trong không soi dáng mây trời
Chim chóc lặng im như khi đêm về nằm yên trong tổ kín.
Nhưng rồi cuối cùng đàn chim sắt bay đi
Rừng xanh trở về bình an,
Thanh tịnh.
Rừng cây mỉm cười
Tiếng hát ca mùa xuân dậy vẫn như chưa từng bao giờ đứt đoạn
Cành lá chuyền nhau tin vui
Tiếng thì thầm êm ái
Con nai con đã cùng hai đứa bé tìm ra bông hoa tím nhỏ
(Bông hoa vẫn không ngưng lời hát ca)
Đứa nhỏ ôm lấy đầu nai
Đứa lớn vuốt ve mình nai
Tất cả hát theo bài hát ngàn đời của nhiệm màu hiện hữu.
Ngoài kia nắng ấm vẫn reo
Avril trong rừng cây nguyên vẹn

*Dòng suối đi sâu êm êm vào lòng đất
Và muôn vạn bông hoa vàng tím đã nở, tự bao giờ,
lắm lắm trên cánh đồng cỏ xanh non.*

Về với em bé thơ ngây

*Sương vương cành lá, bình minh đến
Tôi thấy em tôi mỉm miệng cười
Nắng sớm trong như hồn bích ngọc
Ngày xanh tuổi mộng nở xinh tươi
Ngây thơ mắt biếc hồn vô tội
Trần ngập nhân gian vạn tiếng cười
Sầu đau nhân loại, như mây khói,
Phút chốc tan dần trong nắng mai.
Đau thương sầu hận ngàn muôn kiếp
Danh lợi phù vân, gợn nắng chiều,
Tôi thấy thiên đường đang mở cửa
Nâng hồn em nhỏ trái tim yêu
Về đi, lũ khách ! đường xa lắm
Cát bụi sầu thương vương đã nhiều
Thanh thân ngủ trong lòng đạo cả
Cho hồn thơ ấu được nâng niu.*

Vết thương nhân loại

Gió về hơi bắc căm căm lạnh

Chiều xuống nhanh chân phủ núi đồi

Ri rí thấm dần manh áo mỏng

Chát gì loang loảng. Máu ! trời ơi !

Vết thương nhân loại đã khơi mở

Trên chiếc tàn thân lấm bụi đời

Gió rét, chao ơi là buốt lạnh,

Lòng đau như cắt, lệ đầy voi.

Ai gây chi lắm niềm cay đắng

Vũ trụ cầu van đến nghẹn lời !

Sâu độc đã vào, hoa lá úa

Rồi đây vàng vồ một chiều thôi

Ôi vết thương sâu lòng nhân loại

Thuốc thang tìm kiếm đã bao hồi ?

Đau quá, cạn khô dần huyết mạch

Đừng sâu thêm nữa hỡi người ơi.

Vòng tay nhận thức

*Thử hữu cố bỉ hữu
Thử vô cố bỉ vô*

Chuông ngân một đêm dài không ngủ

Hai bàn chân không, tí tay cửa sổ

Tôi đợi vườn cây hoa lá hiện hình.

Ánh sáng chưa về

Nhưng trong lòng đêm thâu

Tôi biết em còn đó

Trong lòng đêm thâu hay trong lòng bao la nhận thức

Tự bao giờ, em vẫn là duyên sở duyên.

Lát nữa bình minh về, và em sẽ thấy

Cả em, cả chân trời hồng

Và cả màu trời xanh biếc

Mênh mang, vời vợi

Đều hiển hiện trong lòng mắt tôi

Xanh nghĩa là xanh cho ai

Hồng nghĩa là hồng cho ai

Nghiêng mình trên giòng nước trong, em hỏi

Hiện hữu ca lời duy nhất nhiệm màu

Tôi bỗng mỉm cười hồn nhiên trước đêm sâu

hồn nhiên trinh bạch

Tôi biết vì tôi còn đây nên em còn đó

Và hiện hữu em trở về bưng tỏa nơi nụ cười

huyền diệu của đêm nay.

Sải tay, tôi bơi đi

Bình yên

Trong giòng suối trong, im lặng,

Tiếng nước thì thầm bên tai, êm ái,

Tôi giữa mặt nhìn trời cao, đầu tôi gối sóng

Còn kia, đứng rồi, mây trắng trời xanh

Xao xác lá thu trong rừng cây

Và ngậy ngát hương thơm của cỏ rom đồng nội

Kìa ngôi sao khuya đưa lối

Cho tôi trở về.

Tôi biết là em còn đó, vì tôi còn đây

Vòng tay nhận thức, vô lượng do tuần, nối liền diệt sinh năng sở

Và tôi đã thấy

Trong lòng đêm thâu hay trong lòng bao la nhận thức

Của em, cũng như của vườn hoa lá

Tôi đã tự bao giờ, vẫn là duyên thân sở duyên

Diệu hữu ca lời chân không mâu nhiệm.

Đêm thâu còn đang nguyên vẹn

Âm thanh hình bóng em về tràn đầy nơi hiện thể

Bởi vì đêm nay

Tì tay trên cửa sổ

Và chân không trên nền đất mát

Tôi còn đây, đang hiện hữu cho em.

Xin cúi đầu đưa về

Đây hai bàn tay tôi

Xin trả về cho em

Thành khẩn nguyện cầu xin đừng nghiền nát

Tôi đã trở về, như một kẻ đầu hàng ngoan ngoãn

Dù muôn khổ đau, lòng không oán thán,

Bởi vì dưới ngôi sao em tôi đã sinh ra,

Bởi vì em tôi mới sinh ra

Để vạn kiếp làm người trai khờ dại

Đây hai bàn tay tôi

Là trái tim

Là khối óc

Là cuộc đời

Là tất cả những gì còn sót lại

Những bàn tay không mang quyền phép lạ

Nhưng đã hơn một lần nhỏ máu trên cung bậc thương yêu.

Đây hai bàn tay tôi

Xin trả về cho em

Kẻ thương yêu, mẹ dạy, không bao giờ tính toán

Cỏ mộ úa vàng, cũng như hoa hồng đương lữa

Thương yêu muôn đời vẫn hạt sương trong

Đây hai bàn tay tôi

Xin cúi đầu đưa về

Em nhìn xem : những vết thương ngày xưa vẫn chưa lành dấu máu

Mười ngón đờn sơ hồn em xin đậu

Như những giọt sương ngồi đầu ngọn cỏ rung rinh

Đây hai bàn tay tôi

Một kiếp luân hồi không xóa nhòa thương tích

Nụ cười còn đây, tôi không bao giờ oán trách

Còn đây tâm hồn thơ dại ngày xưa

*Đây hai bàn tay xưa
Băng bó vẫn chưa lành
Tôi mang về trả lại
Thành khẩn nguyện cầu xin đừng nghiền nát
Nguyện cầu mười phương trăng sao chứng minh.*

Xóm mới

*Sáng hôm nay hộp diêm của tôi hết rồi
Bếp lạnh như trời cuối thu ướt lạnh
Tác phẩm dở dang còn đó
Tôi sang nhà láng giềng xin lửa
(Hồi bé chúng tôi thường hai đứa chạy xin)
Em hỏi tôi sẽ làm sao nếu nhà láng giềng không còn lửa
– Chúng tôi sẽ họp hai người hát ca
Nhớ lời em dặn “là những bông hoa”
Chúng tôi sẽ cầm đuốc đi bên nhau hướng về Xóm Mới
Em cũng cứ hát ca đi, trong khi chờ đợi,
Thế nào trong xóm ta cũng có nhà còn lửa
Thôi tôi xin mọi người đưa tay nói thực: có phải tất cả chúng ta đang tin ở
điều đó như đang tin hôm nay
ở hiện hữu nhiệm màu?
Tôi biết có những nhà nghèo, nhưng trấu hồng ngùn cháy
ngày đêm trong bếp hồng âm ỉ
Tôi sẽ nhớ lời em không quấy động bếp lành*

Một nắm rơm đặt vào
Đợi khói tỏa màu xanh
Em nhìn xem : chỉ một hơi thở nhẹ của hồn tôi thôi
cũng đủ gọi về lửa đỏ.
Anh về, người lữ khách hôm nay thấy lòng ấm áp
Một buổi chiều nhìn khói lam ấp ủ mái tranh thơ
Về Xóm Mới chúng tôi đi ! tất cả vẫn mong chờ
Em tôi vẫn còn trông nom chút lửa hồng bếp cũ
Mái chèo xuôi nước sông
Thuyền về không do dự
Sao đêm an lành thuyền anh đi mãi
Nhìn bóng chiều sa không ngại
Vì biết tình thương hôm nay còn đủ sưởi ấm ngày mai
Bếp tôi ấm rồi, mời anh về với chúng tôi thôi
Công phu của ai ngàn năm bắc một nhịp cầu nối liền xa cách
Tác phẩm còn tươi nét mực
Lấy giọng trong lành, em tôi sẽ đọc lên cho chúng mình nghe
bên tiếng nổ tí tách của những cành lửa reo vui.

(tập thơ Nhật Hanh – Cho bò câu trắng hiện)

Nguồn: <https://langmai.org/tang-kinh-cac/tuyen-tap-tho-nhat-hanh/cho-bo-cau-trang-hien/>

www.thienquan.net